

TEMA

Målstyret hverdag

AF ROAR STEFFENSEN

*Hvordan præger det vores hverdag,
at vi har et evigt mål for livet?*

For nogle år siden udkom bogen *Himlen findes virkelig* – om en lille dreng, der dør og kommer i himlen. Men han genoplives og kan fortælle om, hvordan himlen er. Bogen var meget populær og blev af mange opfattet som en slags profeti.

Jeg skal ikke gøre mig til dommer over drengens oplevelser eller farens gengivelse af dem i bogen, som jeg endda ikke har læst, om end jeg principielt er meget skeptisk over for, at bogen for mange får karakter af sandhedsvidne om himlen på lige fod med eller over Skriftens ord.

Men jeg synes, bogens titel forholder sig til et godt og vigtigt spørgsmål, som der ikke er mange – heller ikke kristne – der beskæftiger sig ret meget med i dag: Findes himlen virkelig? Er der et liv efter døden? Et evigt liv?

Her bør vi i øvrigt nok skelne mellem himlen og livets mål. Himlen er ikke et fysisk sted, men stedet, hvor alle, der er døde i troen på Jesus, findes, indtil Jesus kommer igen og opfylder det

kristne håb: Det evige liv på den nye jord i Guds nærhed. Det sidste er livets mål.

Som om dette liv er det eneste

Mange indretter sig, som om livet her på jorden er det vigtigste, ja måske det eneste, der findes. Altså også mange kristne. Vi påvirkes af videnskabens og tidsåndens dogmer om, at Gud og evigheden ikke findes, og i praksis kommer vi nemt til at indrette os, som om der kun findes "her og nu".

Derfor bliver det komfortable liv og den smertefrie tilværelse hurtigt det vigtigste for os. Kristendommen indsnævres dermed og kommer til at handle om at have en kærlig far, der kan hjælpe os til at få det bedste ud af dette liv.

Men Bibelen giver os klare løfter om noget mere, om evigheden. Hvis vi i det hele taget tror på den Gud, som Bibelen beskriver for os, så er vi klar over, at evigheden findes.

For han er ikke en gud, der er formet af vo-

res dennesidige tanker, men præsenteres for os som altings oprindelse, ham, der var, før universet blev skabt, ham, der findes og opererer uden for tid og rum, og som er universets centrum, også når denne verden forgår. Han er fra evighed og til evighed.

Fuldendt liv i Guds nærvær

Evigheden findes, og himlen findes, for det er der, hvor Gud er. Og hele Bibelens omdrejningspunkt er netop den evige Gud og hans frelsesaktion for at give det fortabte menneske en plads i det evige fællesskab med sig.

Det evige liv på den nye jord er det fuldendte resultat af Jesu liv, død og opstandelse. Han har forsonet hele skabningen med Gud, så vi ved tro på Jesus kan få del i det forsonede og evige fællesskab med ham. Jesu offer for den faldne menneskehed, da han døde under Guds straf i vores sted, er grundlaget for den forløsning og nyskabelse, som finder sin fuldendelse efter Jesu genkomst.

Skriften viser os, at Guds plan er at nyskabe og forløse den jord, vi bor på nu og gøre den til "himlen". Det vil sige, at vi, der tror, må se frem til en evighed i paradisisk tilstand på denne nye jord, hvor der ingen synd, død, smerte eller sorg skal være mere. Dér skal vi for altid leve i sand tilbedelse af Gud, vores frelser og far, og af et frit og nyskabt hjerte give ham al ære og pris, elske ham og leve i fuldendt kærlighed til ham og vores medmennesker.

Alt, hvad vi kender til af glæde og skønhed og herlighed i denne verden, er bare små dryp af, hvad der venter os der. Alt, hvad vi oplever af kærlighed, fascination og tilfredsstillelse her i livet, er bare en fattig forsmag på det, vi skal opleve i himlen på den nye jord.

I Kristus i denne verden

Det faktum, at det bedste endnu venter os, har medført, at kristne er blevet kritiseret for at flygte fra livet og verden her og søge tilflugt i håbet og i den kommende verden.

Og noget er der helt sikkert om kritikken. Der kan være en tendens til at foragte eller fornægte livet her på jorden, fordi vi ser frem til evigheden, og fordi vi ikke er af denne verden. Vores sande borgerskab er i himlen hos Gud, og det

kan få os til at glemme, at vi er i verden og har ansvar og må engagere os her.

Men det bør ikke være sådan. Tværtimod giver vores håb og vished om det evige liv os mulighed for at leve livet her helt og fuldt i tjeneste og engageret indsats. For vi ved, at vi ikke skal bruge livet til at fortjene os til frelsen. Den får vi af nåde, fordi Jesus har betalt prisen for den.

Og når vi lever i troen på ham, så har vi også vores identitet i ham. Vi er, hvad han er over for Gud. Vi har alt det, han har. Vi er allerede frie og skal ikke gennem vores liv og karriere og anstrengelser vise vores værd over for Gud og mennesker.

Vi har vished om, at evigheden venter os, fordi vi er i Kristus. Den glæde og frihed må vi leve i her i livet, så det fører til bevidst og engageret tjeneste for Gud på alle områder af vores liv. Det vil sige at vi i familien, på arbejdet og i fritiden er Guds himmellys på jord, som må være med til at vise andre hen til Jesus og fortælle om det evige fællesskab, Gud inviterer alle til at tage del i.

Kristus-identitet engagerer

Et fantastisk eksempel på dette var to amerikanske udspringere, der deltog ved de olympiske lege i Rio. De havde netop ydet en fantastisk præstation og vundet medaljer. Ved et interview bliver de spurgt om, hvilket pres de oplevede for at vinde. Og deres svar lød omtrent sådan: "Ja, der var pres på, men vi ved, at vi ikke har vores egentlige identitet i, hvad vi opnår her i sporten, men i Kristus. Og det tager noget af presset af, så vi kan yde godt."

De kender friheden i at leve her i verden som Guds børn, og med målet for øje leverer de en engageret indsats – og vidner med det, de gør og er, om Jesus.

At have det evige liv for øje, betyder altså ikke, at vi glemmer livet her og nu. Men det betyder, at vi indretter os sådan, at vi holder målet for øje, og sådan, at himlen og frelsen får lov at vise os, hvad der er vigtigt her i livet.

Løb, så du vinder prisen

Paulus advarer os mod at blive sløve, så vi mister fokus og retning for vores liv. Han sammenligner vores liv med et væddeløb, hvor løberne

Mange indretter sig, som om livet her på jorden er det vigtigste, ja måske det eneste, der findes. Altså også mange kristne

Roar Steffensen, f. 1973

Præst i Hedensted Valgmenighed og projektmissionær i Peru
roar.steffensen@gmail.com

FOTO: ISTOCKPHOTO

Det kan godt se ud, som om vi kristne har mistet lidt af længslen efter evigheden og den nye jord, fordi vi materielt set næsten lever i paradisiske tilstande her i vores del af verden.

jager frem mod målstregen for at vinde medaljen (1 Kor 9,24-27).

Når man hører fx olympiske medaljevindere udtale sig efter deres sejr, bliver det ofte klart, at det at jage mod målstregen ikke kun handler om det enkelte løb. De er i adskillige år fokuseret på denne konkurrence og har levet disciplineret, har ofret både tid og kræfter og har afstået fra fester og et almindeligt hyggeliv – for at nå målstregen først, og for at vinde prisen. Målet har styret deres liv og gjort dem villige til at bringe store ofre.

For dem kristne er der en pris og en medalje at vinde, der langt overgår verdens hæder til dygtige idrætsudøvere: det evige liv i Guds nærhed. Frelsen.

”Løb sådan, at I vinder den pris,” siger Paulus. Selv er han meget disciplineret for at nå målet og vinde prisen. Ligesom de olympiske atleter lever disciplineret, træner hårdt og forsøger alt, der kan forhindre dem i at nå målet, sådan er Paulus også hård i sine prioriteringer og disciplineret for ikke at miste det evige liv.

Målet bliver bestemmende for de valg og prioriteringer, han gør her i livet. Hvis noget vil hindre ham i at nå målet, eller det truer med at fra-

røve ham troen, så vil han hellere afstå fra det, selv om det kan se nok så tillokkende ud.

Målrettet?

Vi må spørge os selv, om vi har blikket så fast rettet mod målet, at det virkelig får lov at styre vores hverdag og vores prioriteringer.

Jeg tror, at vi har brug for at lytte mere til løftet og håbet om himlen, om sejrspisen der venter, så det får nedslag i vores liv og bestemmer retningen for os. Så glæden over det evige liv i Guds nærvær, vi får givet helt frit, overskygger glæden over de materielle goder, vi kan opnå her i livet. Goder, vi må modtage med tak, men som også kan blive en afsporing for os, hvis de bliver målet for vores liv.

Det kan godt se ud, som om vi kristne har mistet lidt af længslen efter evigheden og den nye jord, fordi vi materielt set næsten lever i paradisiske tilstande her i vores del af verden. Materialisme og forbrugerisme og ”oplever-isme” bliver nemt en slags erstatningsglæder for os, som fylder så meget, at de overskygger himlen og den evige, ægte glæde, der venter os.

Vi må huske på, at vi intet kan tage med herfra, og at langt større rigdomme venter os på

den nye jord. Vi må altså lade glæden over den pris, der venter, få indflydelse på, hvordan vi indretter os, hvor mange penge vi bruger på os selv, og hvor meget vi giver til Gudsrigets arbejde, så flere kan høre om vejen til det evige liv.

Evighedsglæde i hverdagen

På samme måde må vi glæde os over det evige liv og være målsøgende i vores familieliv og blandt vores venner. Vi er alle vant til i arbejde og fritid at tale om mål. Hvad er målet for din løbetræning? Hvad er målet for din arbejdsdag?

Lad os bare være åbne om, hvad det store mål med vores liv er. Vores ægtefælle, børn, familie og omgangskreds må mærke og vide, at vi helt bevidst sigter efter det evige liv på den nye jord. De må gerne mærke og vide, hvad der fylder os med den dybeste glæde. Gennem andagter og samtaler i familien, ved at vidne og ved at vise familie og venner, hvad vores værdier og prioriteringer er, og hvor de kommer fra, kan vi gøre målet på den nye jord tydeligt i vores hverdagsliv og vores relationer.

Det sker ikke gennem en glædesløs livsførelse, for den evige frelse handler netop om en glæde så dyb, at intet kan ødelægge den, og så stor, at intet kan sammenlignes med den. Tænk, om det kunne siges om os, når vi ikke er her mere, at vi spredte glæde på arbejdspladsen og i familien, fordi vi ejede glæden over Jesus og håbet om evigheden med ham. Så har målet fået lov at få nedslag i vores liv og vores hverdag.

Derfor må vi som Paulus hele tiden have blikket på målet. For netop ved at fordybe os i det håb, vi er frelst til, kan vi lade det skinne igenem i de konkrete valg og situationer i vores liv.

Er Jesus vores største glæde og evigheden det vigtigste mål, så kan vi godt nøjes med mindre materiel velstand i vores korte liv her. På den måde får vi mulighed for at give mere til det arbejde, der sikrer, at endnu flere hører om frelsen i Jesus. Det vil også betyde, at vi når vi står over for et valg af fx job, livsleddsager, skole osv. må spørge, om noget her risikerer at føre mig væk fra Kristus og udviske evighedshåbet.

Tjenesten fastholder fokus på målet

At holde målet for øje handler også om tjeneste. Jesus siger, at ventetiden er tjenestetid. Vi skal være årvågne tjenere, mens vi venter på, at han

kommer igen (Matt 24,42-51). For tjenesten er også med til at fastholde fokus på det vigtige, på evighedshåbet.

Jeg læste engang en meget sigende historie om en lille dreng, hvis far var bortrejst i længere tid. Nu var dagen kommet, da faren skulle komme hjem igen. Men han ville ankomme sent om aftenen, så drengen havde fået lov til at blive oppe, til faren kom. Hen på aftenen blev drengen træt, og hovedet blev tungt, og han var tæt på at falde i søvn. Pludselig sagde han til sin mor: Vil du give mig min malebog? Han fik malebogen og gav sig til at tegne og male. Og på den måde – fordi han var beskæftiget og optaget af noget – kunne han holde sig vågen, til faren kom hjem.

Gud har givet os nådegaver og kald til at tjene på forskellig vis, og denne tjeneste er en hjælp til, at vi holder målet for øje. Al tjeneste handler i sidste ende om, at mennesker må blive bevaret, og at nye må lære Jesus at kende, så himlen må blive endnu mere fyldt af mennesker, der lovsynger Gud.

For det evige liv er ikke kun målet for os, men for alle. Gud vil, at alle skal nå til omvendelse og erkende sandheden og frelsen i Jesus (1 Tim 2,4 og 2 Pet 3,9). Det fokus og det mål har han også lagt ned i os, der af ufortjent nåde har fået del i frelsen og det evige liv. Vi har alle fået del i Guds store mission for at frelse mennesker.

Håbet om, at endnu flere må lære Jesus at kende og få del i det evige liv, må også præge vores valg og prioriteringer, så vi ikke lukker os inde i kristne kredse eller blot lever for os selv.

Vi, der har fået alt i Kristus, er også kaldede til at tage del i den tjeneste, der giver Jesus og håbet videre. Den tjeneste er til velsignelse og gavn for dem, der møder Jesus gennem os, og den hjælper os til selv at være vågne og holde fokus på målet. ■

Gud har givet os nådegaver og kald til at tjene på forskellig vis, og denne tjeneste er en hjælp til, at vi holder målet for øje